

OLOV SVEDDELID

*Elva noveller om
Rådhusgatan 8*

OLOV SVEDELID

*Elva noveller om
Rådhusgatan 8*

 SAGA
EGMONT

Olov Svedelid

Elva noveller om
Rådhusgatan 8

SAGA Egmont

Elva noveller om Rådhusgatan 8

Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 1993, 2020 Olov Svedelid och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788726420494

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren. SAGA Egmont Elva noveller om Rådhusgatan 8

www.sagaegmont.com

Lotta är inte hemma

Olov Svedelid

Olov Svedelid debuterade som författare 1964. Främst har han skrivit kriminalromaner, bland dem om kommissarie Hassel som vi kunnat bekanta oss med i TV. Svedelid har också skrivit barnböcker och historiska romaner.

Vilken mardrömsresa det varit! Tekniskt fel på planet, spontan flygledarstrejk, två värdinnor som drabbades av maginfluensa på en gång. Ingenting hade stämt och evig väntan på besked. Sura passagerare och irriterad flygpersonal. Susanne kände sig trött intill döden och längtade efter sin säng att bara dråsa ner i. Visserligen hade allt trassel fört med sig att hon kom trekvarts dygn för tidigt men hon hoppades att Lotta inte var hemma. Hon mindes inte Lottas schema och förresten hade det visst blivit en hel del ändringar i det.

Hon gäspade och kom på sig att inte ha hållit handen för munnen och kände sig skyldig. Även om hon var ensam vandrare på Rådhusgatan klockan halv elva på kvällen måste man tänka på att alltid visa sig väluppfostrad. Idiotiskt egentligen.

Hon stannade utanför åttan, ställde ifrån sig sin lilla resväska och letade i handväskan efter nycklarna. Flera fönster var öppna och hon hörde skratt och sång men det

kom väl från TV. Var i hela friden var nyckelknippan? Hon hade väl inte tappat den? Susanne kikade upp mot fönstret på nedersta våningsplanet. Om Lotta var hemma kunde ju hon öppna men fönstret var stängt och det var mörkt innanför.

När hon råkade titta åt andra hållet föll blicken på den lilla parken på andra sidan gatan och hon gjorde en grimas av olust.

Så fint det varit där förut och så sjaskigt det blivit nu när poliserna kört bort skränföckarna och A-lagarna från torget och de hade tagit sin tillflykt till parken istället. Hon hade skrivit på en gemensam lista från hyresgästerna till polisen om att rensa upp men inget hände. Som vanligt var lyktorna sönderslagna och hon såg mörka figurer röra sig som hotfulla skuggor bland träd och buskar. Man borde...

Där var nyckelknippan! Fingrarna hade hela tiden gått på jakt i väskans skrymslen och funnit den i plastförpackningen med pappersnäsdukar. Lättad låste hon upp, tände trappljuset och gick halvtrappan upp till första våningen. Någonstans i huset spelades tung, metallisk rockmusik alldeles för högt, ljudet fortplantades i väggar och trossbottnar och blev omöjligt att härleda men hon gissade på Kia Johansson eller Anette Sjöholm, de hade rätt ålder för hög och sen musik. Susanne gäspade igen. Henne skulle inte rockdunket hindra från att sova men höll det på för länge skulle väl Schröder ringa på hos syndaren och ryta till. Han var major i varje tum och försedd med kaserngårdsröst.

När hon kom in i lägenheten sniffade hon till när hon tände ljuset. Luktade det inte konstigt? Eller bara unket och instängt? Hon öppnade dubbelfönstret på vid gavel och andades in den milda förhöstluften. Typiskt Lotta, säkert hade hon inte vädrat på hela tiden. Hon drog ner rullgardinen och gick in i badrummet. Lika konstigt luktade

det här och hon ställde dörren helt öppen. Handfatet var smutsigt och tvålen i koppen var nästan upplöst av kvarliggande vatten.

Lotta var hopplös! En slarva utan like. Susanne ångrade att hon gått med på att dela lägenhet med henne för ett år sedan. Förslaget hade varit Lottas. "Vi är ju nästan aldrig hemma samtidigt och vi tjänar halva hyran netto varje månad." Susanne var tveksam men man visar sig ju inte klart avvisande mot en kollega. Och Lotta verkade trevlig och lättsam. "Vi är ju i ungefär samma ålder", hade hon sagt. "Lustigt nog rimmar namnen också, Susanne Florin och Lotta Thorin. Jag tycker att det låter som ett omen."

När Lotta flyttat in hade hon visat mindre trevliga sidor. Hon ville inte ta sin del av städningen och var likgiltig för det som var viktigt för Susanne, ordning, reda och renlighet. De hade kommit överens om att sköta eventuella kärleksaffärer utanför lägenheten, men Susanne undrade om Lotta hållit sig till det. Vad hade hon för sig nu? Och var kom den där underliga lukten ifrån?

Trots att hon var så trött tvättade hon ur handfatet, la en ny tvål i den ursköljda koppen, hämtade en ny handduk ur skåpet och tvättade sig ordentligt. Egentligen borde hon bada eller åtminstone duscha men badkaret var nog lika smutsigt som handfatet så det fick vara till nästa dag. Hon öppnade badrumsskåpet för att ta fram lite bomull. Gud i himlen, vad det såg ut där! Hur kunde Lotta stöka till på det där viset på så kort tid? Tandkrämstuber med utklämd, torkad kräm, borsten låg slängd på hyllan istället för att stå i plastmuggen, en kam med hårstrån kvar mellan pinnarna, Lottas pillerburk mot allergier var kladdig utanpå, schampot hade huven av, hårsprayen låg omkullvält, cremeburkar, remover, flaskor, förpackningar av olika slag, allt i en enda röra. Så här kunde det inte fortsätta, det var så att man kunde kräkas åt det. Äckligt var ordet.

Och det där då? Susanne tog ner en tub och läste på den nedsölade etiketten. Raklödder med citrondoft. Raklödder! Bredvid den låg en rakhyvel som inte var en kvinnas nätta shaver utan en riktig hyvel för en karls sträva skägg. Jaha, Lotta hade alltså bevisligen haft en man boende i lägenheten. Susanne bet ilsket ihop tänderna. Hon skulle ha ett och annat att säga Lotta när de träffades nästa gång. Situationen var olidlig. Lotta fick ta sitt lilla pick och pack och ge sig iväg. Tills vidare kunde hon väl bo hos figuren med hyveln.

I köket var det lika rörigt. Kylskåpet var en katastrof och där fanns rester av maträtter som Susanne visste att Lotta inte tyckte om, men väl någon annan gjort. Här måste rensas och rengöras - i morgon. Den lilla diskmaskinen var sprängfylld av kladdiga tallrikar och smetiga vinglas. Under diskhon i skåpet stod sex tomma vinflaskor på parad.

I skåpet fann hon i alla fall ett rent glas och drack girigt kallt vatten och därefter gick hon till sin sängplats, klädde gäspande av sig och tog på nattlinnet.

De två sängarna stod i varsin kortända av rummet och tog upp mycket plats. Alldeles för stor, tänkte Susanne, man får kryssa sig fram mellan hopträngda möbler. Också det ett skäl att be Lotta dra dit pepparn växer, man kan inte bo som i ett möbelmagasin. Hon kröp ner i sängen och drog täcket ända upp till hakan och vände sig på sidan till sovställningen.

Varför kom inte sömnen? Istället för att flyta bort från vakentillståndet tyckte hon att hon blev allt vaknare. Var det lukten som gjorde att hon inte kunde sova? Men fönstret var ju fortfarande öppet? Hon slappnade medvetet av lemmarna och lät hakan sjunka för att visa sig själv att hon var helt avspänd. Sömnen måste komma, så förfärligt trött som hon var. En nyckel i dörren. Susanne stelnade till.

Förbaskat också! Nu kom Lotta hem förstås. Susanne beslutade sig för att låtsas sova och hoppades att Lotta skulle respektera det och röra sig tyst och hänsynsfullt. Det oundvikliga grälet fick vänta till följande dag.. Hon knep ihop ögonen och vände sig om så att hon fick ryggen mot Lotta och försökte verkligen somna in igen men det gick inte att undvika att registrera varje ljud i hallen.

Skorna som hon släppte rätt ner på golvet. Var det nödvändigt? Det fanns ju matta där. Lotta gick in i badrummet. Nähejdå, inte smyga igen dörren utan pang på bara! Susanne ilsknade till och bet ihop tänderna, men det var sova hon skulle och inte bråka. Spolandet på toaletten blev till ett Niagarafall. Blaskandet i handfatet till ett sjöslag. Hon tappade något hårt därinne, ett skott från en kanon. Ut ur badrummet, ett nytt dörrpangande. Irritationen drog ihop magmusklerna till en hård klump men Susanne vägrade att låta sig provoceras ur den låtsade sömnen. Klamp klamp klamp över golvet. Lotta var ju van att smidigt slingra sig fram i flygplanens trånga utrymmen. Var hon full? Några stappelsteg tydde på det. Vad hade hon i så fall hållt i sig för smörja? En motbjudande, från odör letade sig in i näsborrarna, en vidrig stank som man kunde storkna av.

Lotta satte sig på hennes sängkant och Susanne kröp ännu längre ner. Hade hon tänkt börja fyllprata? Sluddra sentimentaliteter? Men herregud... vad tänkte hon göra nu då...komma ner i sängen till henne... Susanne kände hur Lotta lyfte upp täcket på andra sidan och la sig mot hennes rygg. En flåsig andhämtning mot hennes öra och så denna gräsliga stank.

Eller... var det verkligen Lotta? Susanne bet så hårt i läppen att blod trängde fram. Det var ingen kvinna som låg i sängen. Inte Lotta. En stor hand rörde sig utmed hennes rygg och stannade vid halsen. En rossligt hes röst viskade:

- Visste väl att du skulle komma tillbaka. Du kan inte vara utan Jojje. Nu ska vi ha det skönt du och jag...

Susanne fick äntligen liv i sina paralyserande lemmar. Hon for ur sängen, slängde fram en hand mot ljuskontakten och rusade sedan mot ett hörn, la händerna över bröstet och skrek allt hon förmådde:

- Hjääääälp! Hjääääälp! Hjääääälp!

En man i övre medelåldern låg kvar i sängen och stirrade på henne. Naken så när som på ett par korta och smutsiga shorts. Blekslapp överkropp, rödblåsprucken hy, dygnsgammal skäggstubb, talgiga ögon, en tand saknades fram i överkäken.

- Hjäääälp! Hjääääääälp! Hjääääälp!

Han kom ur sängen och slog ut med händerna och Susannes hysteri gick över i panik.

- Hjääääääääälp! Hjääääääääälp! Hjääääääälp!

- Vad fan, lugna ner dig, inte visste jag...

- Hjääääälp! Hjääääälp! Hjäääälp!

Mannen stannade där han var och rev sig i skäggstubben. Hon kunde uppfatta mummel utanför i trappan, någon ropade till henne, dörrklockan ringde och ringde. Men hon kunde bara stå med armarna i kors och tjuta i falsett:

- Hjääääälp! Hjäääälp!

- Coola ner dig, för satan...

Dörrvirket splittrades då någon sparkade in dörren. Susanne såg en hand sticka in i hålet och den nådde låsregeln innanför. Räddad! I sista ögonblicket. Hon darrade och skakade och svetten rann i floder.

En man kom inrusande och hon visste att hon sett honom utan att kunna placera honom. Han var storväxt och axelbred och höll händerna uppe som till försvar. Susanne pekade med ett irrande finger mot karlen och tjöt:

- Han bröt sig in och försökte våldta mig!

- Nämen vad är det för ett jäkla snack?

Räddaren sög tag i hans arm och bände upp den på ryggen och karlen skrek till av plötslig smärta. Instinktivt snodde Susanne till sig morgonrocken och svepte den om sig. Reaktionen kom henne att brista ut i våldsamt gråt.

- Ring polisen, uppmanade räddaren. Tala med krimjouren. Hälsa från mig att dom skickar en bil och hämtar den här gunstige junkern.

- Vem - vem ska jag hälsa ifrån?

- Mig förstås. Jaså, du är för skräddad för att känna igen mig? Johansson en trappa upp, Torsten Johansson, kriminalassistent.

Snyftande och gråtande gick Susanne ut i hallen för att ringa. Den fångne karlen så någonting men Johansson vred upp armen ännu mer så att han bara förmådde stöna av smärtan. Susanne kunde uppfatta honom närmare i hallspegeln. Överviktigt fläskig med grisskär hud och ett gråkrulligt hårsvall på bröstet och han hade till och med hår på axlarna och rygg. Precis som en babian.

En stund senare var karlen avhämtad av stadiga polismän i uniform och Johansson uppmanade henne att komma till stationen följande morgon.

- Inte törs jag ligga kvar här ensam, sa Susanne och tittade på den sönderslagna dörren. Inte en blund skulle jag få i ögonen. Jag går till Stadt, säkert finns det ett ledigt rum. Och... tack förresten. Utan dig vet man inte vad han hade kunnat ta sig till.

Kvart över elva följande dag gick hon på polisstationen och bad att få tala med Torsten Johansson. - Hej, sa Johansson. Sovit gott?

- Mm. Vad händer nu?

- Kom in till mitt rum ska jag berätta.

Detta var Johanssons domäner och han rörde sig hemvant och obesvärat och som Susanne uppfattade det